ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 15ης Μαρτίου 1995 *

Στην υπόθεση T-6/95 R,

Cantine dei colli Berici coop. arl, εταιρία ιταλικού δικαίου που εδρεύει στο Lonigo (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον Ivone Cacciavillani, δικηγόρο Βενετίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alain Lorang, 51, rue Albert 1er,

αιτούσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Eugenio de March, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Alberto Dal Ferro, δικηγόρο Vicenza, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 3151/94 της Επιτροπής, της 21ης Δεκεμβρίου

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

1994, για τη θέσπιση μέτρου περαιτέρω παρεκκλίσεως κατά την περίοδο εμπορίας 1993/94 όσον αφορά την παράδοση από τους παραγωγούς των ποσοτήτων επιτραπέζιου οίνου τις οποίες πρέπει να παραδώσουν για την υποχρεωτική απόσταξη (ΕΕ L 332, σ. 32),

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά

1 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Ιανουαρίου 1995 η εταιρία Cantine dei colli Berici coop. arl άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (στο εξής: Συνθήκη ΕΚ), προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 3151/94 της Επιτροπής, της 21ης Δεκεμβρίου 1994, για τη θέσπιση μέτρου περαιτέρω παρεκκλίσεως κατά την περίοδο εμπορίας 1993/94 όσον αφορά την παράδοση από τους παραγωγούς των ποσοτήτων επιτραπέζιου οίνου τις οποίες πρέπει να παραδώσουν για την υποχρεωτική απόσταξη (ΕΕ L 332, σ. 32, στο εξής: κανονισμός 3151/94), καθώς επίσης και την ακύρωση κάθε άλλης πράξεως που είναι συναφής ή αποτελεί προϋπόθεση των διατάξεων αυτών, επικαλούμενη παρεμπιπτόντως και βάσει του άρθρου 184 της εν λόγω Συνθήκης την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 39, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 του Συμβουλίου, της 16ης Μαρτίου 1987, περί κοινής οργανώσεως της αμπελοοινικής αγοράς (ΕΕ L 84, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 822/87), και του άρθρου 4, παράγραφος 2, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΟΚ) 441/88 της Επιτροπής, της 17ης Φεβρουαρίου 1988, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής για την υποχρεωτική απόσταξη που προβλέπεται στο άρθρο 39 του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 του Συμβουλίου (ΕΕ L 45, σ. 15, στο εξής: κανονισμός 441/88).

2 Με χωριστό δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου αυθημερόν, η αιτούσα υπέβαλε επίσης, βάσει του άρθρου 185 της Συνθήκης ΕΚ, αίτηση αναστολής εκτελέσεως του προαναφερθέντος άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 3151/94. Κατά τη διάρκεια της ακροάσεως των διαδίκων η αιτούσα ζήτησε να της επιτραπεί, επικουρικώς, να τροποποιήσει το αντικείμενο της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων υπό την έννοια ότι δεν ζητεί πλέον την αναστολή εκτελέσεως της προαναφερθείσας διατάξεως παρά μόνον κατά το μέτρο που η διάταξη αυτή περιορίζει σε 140 ημέρες την παράταση της προθεσμίας που είχε ταχθεί στους υποκειμένους στην υποχρεωτική απόσταξη προκειμένου να παραδώσουν επιτραπέζιο οίνο σε μονάδα αποστάξεως.

3 Η Επιτροπή κατέθεσε γραπτές παρατηρήσεις επί της υπό κρίση αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων στις 26 Ιανουαρίου 1995. Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Φεβρουαρίου 1995, η καθής προέβαλε ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής στην κύρια υπόθεση, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

4 Στο πλαίσιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τις παρατηρήσεις τους στις 10 Φεβρουαρίου 1995.

5 Το κανονιστικό πλαίσιο και τα κύρια πραγματικά περιστατικά της διαφοράς όπως προκύπτουν από τα υπομνήματα που κατέθεσαν οι διάδικοι και από τις προφορικές διευκρινίσεις που έδωσαν κατά τη συζήτηση συνοψίζονται ως εξής.

6 Η διάταξη, την αναστολή εκτελέσεως της οποίας ζητεί η αιτούσα, όπως τροποποιήθηκε με το διορθωτικό του κανονισμού 3151/94 το οποίο δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* στις 30 Δεκεμβρίου 1994 (ΕΕ L 341, σ. 76), προβλέπει ότι:

«Για την περίοδο 1993/94 και κατά παρέκκλιση από τον κανονισμό (ΕΚ) 343/94 και από το άρθρο 12, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο και παράγραφος 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) 441/88, οι υποκείμενοι στην υποχρεωτική απόσταξη που προβλέπεται στο άρθρο 39 του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 μπορούν ακόμη να παραδώσουν τον επιτραπέζιο οίνο σε μονάδα απόσταξης το αργότερο 140

ημέρες μετά την ημερομηνία της 11ης Σεπτεμβρίου 1994 με τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

— τιμή αγοράς του επιτραπέζιου οίνου: 0,42 ECU/% vol/hl,

— ενίσχυση της οποίας μπορεί να επωφεληθεί ο αποσταγματοποιός: καμία,

— τιμή που θα πληρωθεί στον αποσταγματοποιό από τον οργανισμό παρεμβάσεως για την ακάθαρτη αλκοόλη που παραδίδει υποχρεωτικά: 0,75 ECU/% vol/hl.»

7 Οι συνθήκες υπό τις οποίες οι παραγωγοί επιτραπέζιου οίνου υπόκεινται στην υποχρέωση αποστάξεως ορίζονται σε γενικές γραμμές στο άρθρο 39, του κανονισμού 822/87 που προβλέπει, στην παράγραφο 1, πρώτο εδάφιο:

«Όταν για μια αμπελουργική περίοδο, η αγορά των επιτραπέζιων οίνων και των οίνων που είναι κατάλληλοι να δώσουν επιτραπέζιους οίνους παρουσιάζει σοβαρή ανισορροπία, αποφασίζεται η διεξαγωγή υποχρεωτικής αποστάξεως επιτραπέζιων οίνων.»

8 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 6, του κανονισμού 822/87, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1734/91 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 1991 (ΕΕ L 163, σ. 6), ως αμπελουργική περίοδος νοείται η περίοδος που αρχίζει την 1η Σεπτεμβρίου κάθε έτους και λήγει στις 31 Αυγούστου του επομένου έτους.

9 Στις 15 Φεβρουαρίου 1994, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 343/94, για την έναρξη λειτουργίας του συστήματος υποχρεωτικής αποστάξεως που προβλέπει το άρθρο 39 του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 του Συμβουλίου και τη θέσπιση παρεκκλίσεων από ορισμένους σχετικούς όρους εφαρμογής, για την περίοδο 1993/94 (ΕΕ L 44, σ. 9, στο εξής: κανονισμός 343/94).

10 Το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 343/94 καθορίζει τη συνολική ποσότητα επιτραπέζιου οίνου που θα αποσταχθεί για την περίοδο 1993/94 και για ολόκληρη την Κοινότητα σε 18 200 000 hl. Η παράγραφος 3 του ίδιου άρθρου ορίζει ότι στην περιοχή 4 θα αποσταχθεί ποσότητα 12 150 000 hl. Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 441/88, το οποίο οριοθετεί τις περιοχές παραγωγής του άρθρου 39, παράγραφος 3, του κανονισμού 822/87, η περιοχή 4 εμπίπτει στην Ιταλία. Η προς απόσταξη ποσότητα κατανέμεται μεταξύ των διαφόρων παραγωγών επιτραπέζιου οίνου κάθε περιοχής παραγωγής σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 39, παράγραφοι 4 και 5, του κανονισμού 822/87. Για κάθε παραγωγό που υπέχει την υποχρέωση αποστάξεως, η προς απόσταξη ποσότητα εκφράζεται σε ποσοστό της οικείας παραγωγής επιτραπέζιου οίνου, το οποίο καθορίζεται στη συνέχεια βάσει προοδευτικής κλίμακας που καταρτίζεται ανάλογα με την απόδοση ανά εκτάριο.

11 Το άρθρο 12, παράγραφος 4, του κανονισμού 441/88 ορίζει ότι:

« Η παράδοση του επιτραπέζιου οίνου πραγματοποιείται το αργότερο:

— στις 31 Ιουλίου, εφόσον πραγματοποιείται σε οινοπνευματοποιό,

— στις 15 Ιουλίου, εφόσον πραγματοποιείται σε παρασκευαστή αλκοολωμένου οίνου.

Η παράδοση μπορεί επίσης να πραγματοποιηθεί σε προθεσμία δεκαπέντε ημερών μετά από τις προαναφερόμενες ημερομηνίες. Στην περίπτωση αυτή, η τιμή αγοράς των εν λόγω ποσοτήτων μειώνεται κατά ποσό που αντιστοιχεί στο 50 % της ενίσχυσης που καθορίζεται για την εν λόγω περίοδο εμπορίας. Η ενίσχυση, καθώς και η τιμή της αλκοόλης που λαμβάνεται και παραδίδεται στον οργανισμό παρέμβασης, μειώνονται κατά το ίδιο ποσό.»

Κατά την παράγραφο 5 του ίδιου άρθρου, οι εργασίες αποστάξεως δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν μετά τις 31 Αυγούστου.

12 Στις 29 Απριλίου 1994, η αιτούσα, μαζί με άλλους 42 παραγωγούς της περιοχής της Βενετίας, άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου και ζήτησε την ακύρωση, μεταξύ άλλων κανονιστικών διατάξεων περί υποχρεωτικής αποστάξεως στον αμπελοοινικό τομέα, του άρθρου 1, παράγραφος 3, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού 343/94. Η υπόθεση αυτή που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία με τον αριθμό T-183/94 εκκρεμεί ακόμα. Και σ' εκείνη την υπόθεση η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας. Στις 24 Μαΐου 1994, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν αίτηση αναστολής εκτελέσεως των κανονιστικών διατάξεων που αποτελούσαν το αντικείμενο της προσφυγής ακυρώσεως. Στις 25 Μαΐου 1994, οι ίδιες προσφεύγουσες πέτυχαν από το εθνικό δικαστήριο (Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — διοικητικό περιφερειακό δικαστήριο του Λατίου) την έκδοση αποφάσεως που διέτασσε την αναστολή εκτελέσεως των εθνικών διατάξεων περί υποχρεωτικής αποστάξεως για την περίοδο 1993/94. Καίτοι το ιταλικό Συμβούλιο της Επικρατείας δέχθηκε, στις 16 Ιουλίου 1994, την έφεση που άσκησαν οι ιταλικές αρχές κατά της εν λόγω διατάξεως, οι προσφεύγουσες δήλωσαν εν τω μεταξύ ότι παραιτούνται από την εκκρεμή ενώπιον του Πρωτοδικείου αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου διέταξε στις 11 Ιουλίου 1994 τη διαγραφή της υποθέσεως T-183/94 R.

13 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1960/94 της Επιτροπής, της 27ης Ιουλίου 1994, για τη θέσπιση μέτρου παρεκκλίσεως κατά την περίοδο εμπορίας 1993/94 όσον αφορά την παράδοση από τους παραγωγούς των ποσοτήτων επιτραπέζιου οίνου τις οποίες πρέπει να παραδώσουν για υποχρεωτική απόσταξη στηρίξεως (ΕΕ L 198, σ. 96, στο εξής: κανονισμός 1960/94), έδωσε μια πρώτη παράταση, κατά παρέκκλιση από το άρθρο 12, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 441/88, της προθεσμίας παραδόσεως επιτραπέζιου οίνου σε μονάδα αποστάξεως μέχρι τις 27 Αυγούστου 1994 το αργότερο. Δυνάμει του άρθρου 12, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, η παράδοση επιτραπέζιου οίνου σε μονάδα αποστάξεως μπορούσε να πραγματοποιηθεί εντός δώδεκα ημερών μετά τη συγκεκριμένη ημερομηνία, δηλαδή εν προκειμένω μέχρι τις 11 Σεπτεμβρίου, οπότε όμως η τιμή αγοράς θα μειωνόταν κατά ποσό ίσο προς το 50 % της ενισχύσεως που προβλέπεται για την απόσταξη. Η αιτούσα δεν άσκησε ένδικη προσφυγή κατά του κανονισμού αυτού.

14 Η Επιτροπή εξέδωσε στις 21 Δεκεμβρίου 1994 τον κανονισμό 3151/94, το άρθρο 1 του οποίου αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας, προ-

κειμένου να λάβει υπόψη τις ιδιαίτερες δυσχέρειες που αντιμετώπισαν ορισμένες περιοχές αμπελουργικής παραγωγής, στις οποίες οι παραγωγοί δεν μπόρεσαν να ικανοποιήσουν εμπροθέσμως τις υποχρεώσεις παραδόσεως. Ο κανονισμός αυτός δίνει νέα παράταση της προθεσμίας για την παράδοση επιτραπέζιου οίνου από τους υποκειμένους στην υποχρεωτική απόσταξη παραγωγούς καθώς και της προθεσμίας που ισχύει για τις εργασίες αποστάξεως, οι οποίες αποφασίστηκαν για την περίοδο 1993/94, συγχρόνως δε προβλέπει τις κατάλληλες κυρώσεις. Η αιτούσα δηλώνει ότι οι αμπελοπαραγωγοί της περιφέρειας της Βενετίας υπέβαλαν αίτηση αναστολής εκτελέσεως του κανονισμού αυτού ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου.

Σκεπτικό

15 Κατά τα άρθρα 185 και 186 της Συνθήκης ΕΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), το Πρωτοδικείο μπορεί, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή τα αναγκαία προσωρινά μέτρα.

16 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι οι αιτήσεις για προσωρινά μέτρα που προβλέπονται στα άρθρα 39, 185 και 186 της Συνθήκης πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Τα ζητούμενα μέτρα πρέπει να είναι προσωρινού χαρακτήρα υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας (βλ., ως πλέον πρόσφατη, τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουλίου 1994, T-239/94 R, EISA κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-703, σκέψη 9).

Επιχειρήματα των διαδίκων

17 Η αιτούσα θεωρεί ότι νομιμοποιείται να υποβάλει την υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, διότι η προσβαλλομένη διάταξη, καίτοι περιέχεται σε κανονισμό, την αφορά άμεσα και ατομικά. Υποστηρίζει ότι η διάταξη αυτή σκοπεί να θεσπίσει ειδική παρέκκλιση από τους όρους εφαρμογής του άρθρου 39 του κανονισμού 822/87, όπως προβλέπονται στο άρθρο 12 του κανονισμού 441/88, και να επεκτείνει την ισχύ των κανονισμών που επιβάλλουν την υποχρέωση αποστάξεως για την περίοδο 1993/94. Η αιτούσα φρονεί ότι, εφόσον υπέχει την υποχρέωση αποστάξεως για την εν λόγω περίοδο, την αφορά άμεσα και ατομικά μια διάταξη που αποτελεί τη νομική βάση της υποχρεώσεως αυτής. Εξάλλου, υποστηρίζει ότι η Επιτροπή θέσπισε την προσβαλλομένη διάταξη ακριβώς προκειμένου να ρυθμίσει την περίπτωση των υποκειμένων στην εν λόγω υποχρέωση, στους οποίους συγκαταλέγεται και η αιτούσα, που άσκησαν προσφυγή με αντικείμενο την εν λόγω υποχρέωση για την περίοδο 1993/94, πράγμα το οποίο επιβεβαιώνεται, κατά την αιτούσα, από το γεγονός ότι η πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3151/94 αναφέρεται στους λόγους που προσιδιάζουν σε ορισμένες περιοχές αμπελουργικής παραγωγής, στις οποίες οι παραγωγοί δεν μπόρεσαν να εκπληρώσουν εμπροθέσμως τις υποχρεώσεις παραδόσεως.

18 Η αιτούσα διευκρινίζει, σχετικά με το αντικείμενο της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, όπως τροποποιήθηκε κατά την ακρόαση της 10ης Φεβρουαρίου 1995, ότι η αναστολή εκτελέσεως την οποία ζητεί πρέπει να νοηθεί ως παράταση, μέχρις εκδόσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου στην κύρια υπόθεση, της προθεσμίας στην οποία υπόκειται βάσει των κοινοτικών διατάξεων προκειμένου να τηρήσει τις σχετικές με την απόσταξη υποχρεώσεις της. Η χορήγηση αυτού του προσωρινού μέτρου θα είχε ως συνέπεια ότι θα την προστάτευε από τις κυρώσεις που θα της επέβαλαν ενδεχομένως εν τω μεταξύ οι ιταλικές αρχές λόγω μη εκπληρώσεως των ανωτέρω υποχρεώσεων και είναι πρόδηλο το συμφέρον που παρουσιάζει γι' αυτήν.

19 Σχετικά με το στοιχείο του «fumus boni juris», η αιτούσα προβάλλει, κατά τα ουσιώδη, τρεις ισχυρισμούς με την προσφυγή ακυρώσεως της προσβαλλομένης διατάξεως. Πρώτον, ότι η διάταξη είναι ανίσχυρη διότι δεν πληροί τον νόμιμο

όρο ότι η υποχρεωτική απόσταξη σκοπεί να αποκαταστήσει την ισορροπία της συγκεκριμένης αμπελοοινικής περιόδου, όπως ορίζει το άρθρο 39, παράγραφος 1, του κανονισμού 822/87. Δεδομένου ότι η παράταση που θεσπίζει επιτρέπει την εκπλήρωση της υποχρεώσεως αποστάξεως για την περίοδο 1993/94 σε μια χρονική στιγμή κατά την οποία η περίοδος αυτή έχει ήδη τερματισθεί, ενώ βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη η περίοδος 1994/95, δεν μπορεί να θεωρηθεί, κατά την αιτούσα, ως πρόσφορο μέτρο για την εξυγίανση της αγοράς κατά την περίοδο την οποία αφορά. Αφού επομένως η προσβαλλομένη διάταξη επιβάλλει την εκπλήρωση της υποχρεώσεως αποστάξεως για την περίοδο 1993/94 τον Ιανουάριο του 1995, παραβιάζει την κοινοτική ρύθμιση περί κοινής οργανώσεως της αμπελοοινικής αγοράς, δεδομένου ότι το σχετικό μέτρο δεν μπορεί πλέον να επιτύχει τον στόχο του, δηλαδή την εξαφάνιση της πλεονάζουσας σε σχέση με τη ζήτηση προσφοράς, όπως αυτή προβλέπεται για τη συγκεκριμένη περίοδο εμπορίας. Η αιτούσα υποστηρίζει, δεύτερον, ότι η εν λόγω υποχρέωση αποστάξεως, όπως επιβάλλεται, θεσπίστηκε κατά παραβίαση των αρχών της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, λόγω της άνισης κατανομής των προς απόσταξη ποσοτήτων μεταξύ των ενδιαφερομένων παραγωγών και λόγω των εσφαλμένων και παρανόμων υπολογισμών στους οποίους στηρίχθηκε η κατανομή αυτή, οι οποίοι εμφανίζουν σφάλμα μεγέθους 8 239 000 hl μεταξύ της προβλεπομένης ποσότητας αποθεμάτων επιτραπέζιου οίνου για το 1993 και της πράγματι αποθηκευμένης ποσότητας. Κατά την αιτούσα, η ποσότητα που ορίσθηκε για την Ιταλία ήταν δυσανάλογη σε σχέση με τη συνολική ποσότητα επιτραπέζιου οίνου που προορίζεται για απόσταξη εντός της Κοινότητας· επιπλέον, ο συνυπολογισμός, στο πλαίσιο της περιόδου 1993/94, των ποσοτήτων που παρανόμως δεν απέσταξαν διάφοροι Ιταλοί αμπελοπαραγωγοί κατά την περίοδο 1992/93 συνιστά έντονη διάκριση εις βάρος των αμπελοπαραγωγών οι οποίοι, όπως η αιτούσα, εκπλήρωσαν τις υποχρεώσεις τους· τέλος, οι εκτιμήσεις βάσει των οποίων υπολογίσθηκαν οι επιβληθείσες στους Ιταλούς παραγωγούς υποχρεώσεις αποστάξεως ήταν εσφαλμένες, λόγω του ότι δεν υπήρχαν οι κατάλληλοι μηχανισμοί εκτιμήσεως και μετρήσεως της αποδόσεως ανά εκτάριο για την περιοχή 4 (Ιταλία). Η αιτούσα υποστηρίζει, τρίτον, ότι η επίδικη ρύθμιση παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας. Φρονεί συγκεκριμένα ότι η έλλειψη νομιμότητας που βαρύνει την επιβολή της υποχρεώσεως αποστάξεως, δεδομένου ότι δεν παρίσταται ως «κατάλληλη και αναγκαία» για την επίτευξη του στόχου της εξυγιάνσεως της αγοράς για την περίοδο 1993/94, καθιστά παράνομο και το μέτρο της παρατάσεως της εν λόγω κοινοτικής υποχρεώσεως.

20 Όσον αφορά το επείγον, η αιτούσα υποστηρίζει ότι, αν υποχρεωθεί να προμηθευθεί τώρα τη συνολική ποσότητα οίνου που υποχρεούται από την κοινοτική ρύθμιση να παραδώσει προς απόσταξη, θα υποβληθεί σε βαρύτατα έξοδα,

οπότε θα κινδυνεύσει η ίδια η ύπαρξη της αμπελοοινικής εκμεταλλεύσεώς της. Η αιτούσα παρατηρεί ότι, χάρη στις ιδιότητες του οίνου που παρήγαγε, είχε την ευκαιρία να διαθέσει ολόκληρη την παραγωγή της στην αγορά κατά την περίοδο 1993/94, πράγμα που την υποχρεώνει τώρα, προκειμένου να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που υπέχει από την επίδικη ρύθμιση, να αγοράσει οίνο μετρίας ποιότητας από παραγωγούς με πλεονάζουσα παραγωγή σε μια αγορά όπου σημειώνεται συνεχής και αφύσικη αύξηση των τιμών. Κατά την ακρόαση της 10ης Φεβρουαρίου 1995, η αιτούσα πρόσθεσε ότι, εκτός των δυσχερειών που θα αντιμετώπιζε προκειμένου να βρει τρόπο χρηματοδοτήσεως για αγορές οίνου ύψους έξι δισεκατομμυρίων λιρών, θα υφίστατο ανεπανόρθωτη ζημία, διότι με την επιβολή της κυρώσεως του άρθρου 22 του κανονισμού 441/88 θα έχανε τα κοινοτικά οφέλη που θα μπορούσε να επιτύχει κατά την τρέχουσα αμπελοοινική περίοδο.

21 Όσον αφορά τη στάθμιση των συμφερόντων εν προκειμένω, η αιτούσα φρονεί ότι, αν το Πρωτοδικείο της χορηγήσει την αναστολή που ζητεί και κατ' αυτό τον τρόπο της δώσει τη δυνατότητα να επιτύχει «περαιτέρω παράταση» της προθεσμίας που τάσσει ο κανονισμός 3151/94, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι θα θιγεί το κοινοτικό δημόσιο συμφέρον και η κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς, δεδομένου ότι η ήδη ισχύουσα παράταση όπως ορίσθηκε με την επίδικη διάταξη τοποθετεί ήδη την προθεσμία για την εκτέλεση της υποχρεώσεως αποστάξεως εντός της νέας περιόδου. Η αιτούσα φρονεί επίσης ότι η αναβολή αυτή δεν μπορεί να διαταράξει τους όρους της σχετικής αγοράς, δεδομένου ότι οι παραγωγοί οίνου που προορίζεται για απόσταξη θα διατηρήσουν κατά πάσα πιθανότητα την παραγωγή τους μέχρις εκδόσεως της αποφάσεως στην κύρια υπόθεση, αφού η ποιότητα του οίνου αυτού δεν επιτρέπει την κανονική διάθεσή του στην αγορά. Αντιθέτως, η αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης διατάξεως θα έδινε τη δυνατότητα στην αιτούσα να εξεύρει τα αναγκαία μέσα προκειμένου να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της και θα την απάλλασσε από την ανάγκη να αγοράσει οίνο σε τιμές αφύσικα υψηλές.

22 Η Επιτροπή φρονεί ότι η υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων είναι απαράδεκτη, εκ πρώτης όψεως, λόγω του ότι η προσφυγή ακυρώσεως στην κύρια υπόθεση, στην οποία και στηρίζεται η αίτηση, είναι προφανώς απαράδεκτη. Η Επιτροπή παρατηρεί ότι η προσβαλλομένη πράξη αποτελεί, τυπικώς και ουσιαστικώς, κανονισμό θεσπίζοντα διατάξεις γενικής ισχύος που εφαρμόζονται σε κατηγορία επιχειρηματιών δυναμένων να προσδιοριστούν κατά τρόπο αφηρημένο βάσει της αντικειμενικής τους ιδιότητάς τους ως επιχειρηματιών στον τομέα παραγωγής οίνου.

23 Η Επιτροπή υποστηρίζει επιπλέον ότι η προσφυγή, επομένως και η αίτηση αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης διατάξεως, είναι απαράδεκτη λόγω πρόδηλης ελλείψεως εννόμου συμφέροντος της αιτούσας. Η Επιτροπή παρατηρεί ότι ο σκοπός του κανονισμού 3151/94 είναι να δώσει στους επιχειρηματίες, οι οποίοι — όπως και η αιτούσα — δεν πραγματοποίησαν την απόσταξη πριν από την ταχθείσα προθεσμία που έληξε στις 11 Σεπτεμβρίου 1994, τη δυνατότητα να εκπληρώσουν την υποχρέωσή τους πριν από τις 29 Ιανουαρίου 1995 έναντι μικρού μειονεκτήματος, αλλά χωρίς να υποστούν τις κυρώσεις του άρθρου 22 του κανονισμού 441/88 ή των σχετικών εθνικών διατάξεων. Αν ακυρωθεί το μέτρο αυτό, η προθεσμία εντός της οποίας θα έπρεπε να έχει εκπληρωθεί η υποχρέωση αποστάξεως έληξε στις 27 Αυγούστου 1994, όπως προβλέπει ο κανονισμός 1960/94, τον οποίο η αιτούσα δεν προσέβαλε. Η Επιτροπή φρονεί εξάλλου ότι, αν ο σκοπός που επιδιώκει η αιτούσα δεν είναι η αναστολή της ισχύος της προθεσμίας που τάσσει ο κανονισμός 3151/94, αλλά η αναστολή και η αναγνώριση της ελλείψεως νομιμότητας της ίδιας της υποχρεώσεως αποστάξεως, τότε το αίτημά της έχει το ίδιο αντικείμενο με αυτό που διατύπωσε στις υποθέσεις Τ-183/94 και Τ-183/94 R και επομένως είναι απαράδεκτο, δεδομένου ότι η πρώτη από τις υποθέσεις αυτές εκκρεμεί ακόμα ενώπιον του Πρωτοδικείου.

24 Εξάλλου, η Επιτροπή φρονεί ότι τα επιχειρήματα που προβάλλει η αιτούσα, για να στηρίξει τον ισχυρισμό ότι η επίδικη διάταξη είναι παράνομη, είναι εκ πρώτης όψεως αβάσιμα. Πρώτον, δεν δέχεται ότι η παράταση της προθεσμίας για την πραγματοποίηση της υποχρεωτικής αποστάξεως για την περίοδο 1993/94 έχει ως συνέπεια ότι η απόσταξη θα γίνει με το προϊόν της συγκομιδής 1994/95. Η καθής υποστηρίζει ότι ο σκοπός του κανονισμού 3151/94 είναι, αντιθέτως, να εξαντληθούν οι προς απόσταξη ποσότητες της περιόδου 1993/94 με την απορρόφηση των πλεονασμάτων που σημειώθηκαν εκείνο τον χρόνο. Δεύτερον, η απόκλιση που διαπιστώνεται μεταξύ των προβλεπομένων στοιχείων στα οποία στηρίχθηκε ο προσωρινός ισολογισμός και των πραγματικών στοιχείων δεν μαρτυρεί σφάλμα υπολογισμού, αλλ' απλώς κανονική διακύμανση που οφείλεται στο ότι πρέπει να ληφθούν υπόψη διάφοροι συντελεστές προερχόμενοι από διαφορετικές πηγές. Η Επιτροπή υπενθυμίζει συναφώς ότι τα κράτη μέλη έχουν υποχρέωση να ελέγχουν την ακρίβεια των στοιχείων αυτών, πράγμα που φαίνεται να γνωρίζει η αιτούσα. Η καθής παρατηρεί ότι, εφόσον οι Ιταλοί παραγωγοί απέσταξαν, βάσει ενός προσωρινού υπολογισμού που αποδείχθηκε εν μέρει ανακριβής, ανεπαρκείς ποσότητες, θα πρέπει κατ' ανάγκη να επωμισθούν το βάρος μιας πρόσθετης αποστάξεως κατά το επόμενο έτος, προκειμένου να επιτευχθεί ο αντικειμενικός σκοπός της υποχρεωτικής αποστάξεως, δηλαδή η διατήρηση ή η δημιουργία ομαλών συνθηκών στην αγορά. Τρίτον, όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η επίδικη ρύθμιση εισάγει διακρίσεις, η Επιτροπή φρονεί ότι η ποσότητα οίνου προς

απόσταξη που ορίστηκε για την Ιταλία δικαιολογείται αντικειμενικά από το γεγονός ότι το σύνολο σχεδόν της παραγωγής οίνου της χώρας αυτής συνίσταται σε επιτραπέζιο οίνο, το δε κριτήριο της αποδόσεως ανά εκτάριο, βάσει του οποίου έγινε η κατανομή των προς απόσταξη ποσοτήτων μεταξύ αμπελοπαραγωγών της ίδιας περιοχής, ανταποκρίνεται στην αρχή της ισότητας. Όσον αφορά τη διάκριση που υφίστανται οι αμπελοπαραγωγοί, οι οποίοι εκπλήρωσαν τις οικείες υποχρεώσεις αποστάξεως σε σχέση με τους μη συμμορφωθέντες παραγωγούς, η Επιτροπή επισημαίνει τις βαριές κυρώσεις που θα υποστούν οι τελευταίοι κατ' εφαρμογήν των σχετικών εθνικών και κοινοτικών διατάξεων. Η Επιτροπή υπογραμμίζει, τέλος, ότι ο συνυπολογισμός κατά την επόμενη περίοδο των ποσοτήτων οίνου που παρανόμως δεν αποστάχθηκαν κατά την προηγουμένη περίοδο είναι απόλυτα αναγκαίος προκειμένου να απομακρυνθεί ο οίνος αυτός από την αγορά και να μη χάσουν οι αμπελοπαραγωγοί που εκπλήρωσαν τις οικείες υποχρεώσεις αποστάξεως τα οφέλη που συνεπάγεται ο μηχανισμός αυτός και που συνίστανται στη βελτίωση των όρων της αγοράς.

25 Σχετικά με το στοιχείο της σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η ζημία που θα υποστεί ενδεχομένως η αιτούσα είναι αποκλειστικά οικονομική, το δε ύψος της θα πρέπει να ελεγχθεί. Συναφώς, επικαλείται τη νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία η οικονομική ζημία δεν θεωρείται σοβαρή και ανεπανόρθωτη παρά μόνον αν είναι αδύνατο να αποκατασταθεί εξ ολοκλήρου σε περίπτωση ευδοκιμήσεως της κυρίας προσφυγής.

Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

26 Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων οφείλει, πρώτον, να αποφανθεί επί του παραδεκτού της υπό κρίση αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως της επίδικης διατάξεως σε συσχετισμό με τα επιχειρήματα που προέβαλε η Επιτροπή, υποστηρίζοντας ότι η προσφυγή ακυρώσεως είναι απαράδεκτη. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, «ναι μεν (...) το πρόβλημα του παραδεκτού της κυρίας προσφυγής δεν μπορεί καταρχήν να εξετάζεται στο πλαίσιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων διότι άλλως προδικάζεται η εκδίκαση της υποθέσεως επί της ουσίας

(...) αν προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι η απόφαση είναι προδήλως απαράδεκτη, το Δικαστήριο, δικάζον κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, οφείλει να κρίνει αν υπάρχουν εκ πρώτης όψεως ορισμένα στοιχεία βάσει των οποίων να μπορεί να πιθανολογεί το παραδεκτό της προσφυγής» (βλ., μεταξύ άλλων, τις διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 27ης Ιουνίου 1991, C-117/91 R, Bosman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-3353, και της 9ης Ιουλίου 1993, C-64/93 R, Donatab κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3955, καθώς και τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Δεκεμβρίου 1992, T-96/92 R, CCE Grandes Sources κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2579).

27 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι η αιτούσα δεν επικαλέσθηκε ούτε με τα υπομνήματά της ούτε κατά την ακρόαση των διαδίκων κανένα στοιχείο που θα μπορούσε να αντικρούσει το συμπέρασμα ότι η προσφυγή της είναι εκ πρώτης όψεως προδήλως απαράδεκτη.

28 Πράγματι, το άρθρο 173 της Συνθήκης και η σχετική νομολογία αποκλείουν καταρχήν τις προσφυγές ιδιωτών κατά πράξεων γενικού περιεχομένου που δεν αφορούν τους αποδέκτες παρά μόνον υπό την αντικειμενική τους ιδιότητα ως επιχειρηματιών στον τομέα τον οποίο αφορά η συγκεκριμένη ρύθμιση. Η προσβαλλομένη διάταξη όμως όχι μόνο θεσπίστηκε υπό μορφή κανονισμού, αλλά έχει, εκ πρώτης όψεως, γενικό και αφηρημένο περιεχόμενο και δεν επηρεάζει την αιτούσα παρά μόνον ως αμπελοκαλλιεργητή μιας κατηγορίας επιχειρηματιών, η οποία προσδιορίζεται βάσει αντικειμενικών στοιχείων, επομένως δε «κατά τον ίδιο τρόπο όπως και κάθε επιχειρηματία που βρίσκεται σε παρόμοια κατάσταση» (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 1993, T-476/93, FRSEA και FNSEA κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-1187, σκέψη 24). Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, «ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν θίγεται από τη δυνατότητα προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου στα οποία εφαρμόζεται σε συγκεκριμένη στιγμή, εφόσον η εφαρμογή της χωρεί βάσει αντικειμενικής καταστάσεως, νομικής ή πραγματικής, την οποία προσδιορίζει η πράξη σε σχέση με τους σκοπούς που αυτή επιδιώκει» (βλ. προπαρατεθείσα διάταξη FRSEA και FNSEA κατά Συμβουλίου, σκέψη 19). Από πάγια νομολογία προκύπτει, τέλος, ότι «ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν αναιρείται από το γεγονός ότι τα συγκεκριμένα αποτελέσματα μιας διατά-

ξεως της πράξεως αυτής ενδέχεται να διαφέρουν ανάλογα με τα υποκείμενα δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται, εφόσον η κατάσταση αυτή προσδιορίζεται αντικειμενικά» (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Φεβρουαρίου 1995, T-472/93, Campo Ebro κ.λπ. κατά Συμβουλίου, που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 36). Υπό τις συνθήκες αυτές, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων δεν μπορεί να θεωρήσει, εκ πρώτης όψεως, ότι η επίδικη διάταξη αφορά ατομικώς την αιτούσα και ότι αυτή νομιμοποιείται να ζητήσει την ακύρωσή της βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

29 Πρέπει εξάλλου να σημειωθεί ότι η αιτούσα δεν απέδειξε ενώπιον του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων ότι έχει συμφέρον να προσβάλει μια διάταξη η οποία της χορηγεί παράταση της προθεσμίας για την εκπλήρωση της υποχρεώσεως αποστάξεως που υπέχει από άλλες κανονιστικές διατάξεις και η οποία επομένως δεν φαίνεται να τη βλάπτει. Πράγματι, αν χορηγηθεί το μέτρο της αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης διατάξεως, τότε η ισχύουσα προθεσμία θα είναι αυτή που τάσσει ο κανονισμός 1960/94 και η οποία έληξε στις 27 Αυγούστου 1994.

30 Όσον αφορά το αίτημα που διατύπωσε κατά την ακρόαση ο δικηγόρος της αιτούσας, να τροποποιηθεί δηλαδή το αντικείμενο της ζητουμένης αναστολής εκτελέσεως ώστε να αφορά μόνον τη συγκεκριμένη προθεσμία όπως αυτή παρατείνεται με το προσβαλλόμενο μέτρο, πρέπει να σημειωθεί ότι ούτε αυτό μπορεί να γίνει δεκτό. Πρώτον, αντίθετα με όσα υποστηρίζει η αιτούσα, η τροποποίηση αυτή δεν έχει ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του αρχικού αντικειμένου της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, αλλά τη διεύρυνσή του καθόσον το νέο ζητούμενο μέτρο θα έδινε τη δυνατότητα στην αιτούσα να συνεχίσει να διέπεται, μέχρις ότου εκδοθεί η απόφαση επί της κυρίας υποθέσεως, από την προθεσμία όπως αυτή παρατάθηκε με τη διάταξη της οποίας ζητήθηκε αρχικά η αναστολή εκτελέσεως. Δεύτερον, πρέπει να σημειωθεί ότι, αν το αίτημα τροποποιηθεί κατ' αυτή την έννοια, τότε έρχεται σε αντίθεση με τα επιχειρήματα της αιτούσας, καθόσον η τελευταία επικαλείται το μη σύννομο της παρατάσεως της υποχρεώσεως αποστάξεως για την περίοδο 1993/94. Συγκεκριμένα, ενώ η αιτούσα υποστηρίζει ότι η έλλειψη νομιμότητας της προσβαλλομένης διατάξεως προκύπτει ιδίως από το γεγονός ότι είναι αδύνατο να αποκατασταθεί το

1995 η έλλειψη ισορροπίας της αγοράς που σημειώθηκε κατά την περίοδο 1993/94, η χορήγηση της αναστολής εκτελέσεως που ζητεί δεν θα μπορούσε παρά να ενισχύσει το φερόμενο παράνομο χαρακτήρα της εν λόγω διατάξεως, καθόσον θα καθιστούσε δυνατή την εκπλήρωση της αμφισβητουμένης υποχρεώσεως αποστάξεως κατά τη διάρκεια μιας των επομένων αμπελοοινικών περιόδων. Πρέπει, τέλος, να σημειωθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, ένα προσωρινό μέτρο ζητείται καταρχήν παραδεκτώς μόνον αν εντάσσεται στο πλαίσιο της αποφάσεως που πιθανολογείται ότι θα εκδώσει τελικώς το Πρωτοδικείο δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 173 και 176 της Συνθήκης ΕΚ, πράγμα που δεν συμβαίνει όταν με το προσωρινό μέτρο ζητείται η διατήρηση μιας παρατάσεως προθεσμίας, η οποία αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής ακυρώσεως (βλ. τις διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 14ης Δεκεμβρίου 1993, T-543/93 R, Gestevisión Telecinco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1409, και της 2ας Δεκεμβρίου 1994, T-322/94 R, Union Carbide κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή).

31 Επιπλέον και εν πάση περιπτώσει, διαπιστώνεται ότι δεν πληρούται η προϋπόθεση της υπάρξεως κινδύνου σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας. Συγκεκριμένα, η ζημία την οποία επικαλείται η αιτούσα είναι καθαρά οικονομική. Η αιτούσα όμως, η οποία υποστηρίζει ότι είναι ο μεγαλύτερος αμπελοοινικός συνεταιρισμός στην Ιταλία, δεν προσκόμισε στοιχεία ικανά να αποδείξουν εκ πρώτης όψεως ότι η ζημία θα μπορούσε να απειλήσει την επιβίωσή της και κατά συνέπεια δεν θα μπορούσε να αποκατασταθεί εξ ολοκλήρου, αν γινόταν δεκτή η κύρια προσφυγή (βλ. τη διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 19ης Δεκεμβρίου 1990, C-358/90 R, Compagnia italiana alcool κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-4887, και τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουλίου 1994, T-185/94 R, Geotronics κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-519).

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 15 Μαρτίου 1995.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. L. Cruz Vilaça